

prima instanță: L. Pruteanu

dosarul nr.2ra-1386/17

instanța de apel: L. Bulgac, D. Manole, G. Dașchevici

Î N C H E I E R E

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Valentina Clevadî

Judecătorii

Luiza Gafton

Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Perlog Andrei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Perlog Andrei împotriva Întreprinderii Municipale „Regia de Transport Electric” Chișinău și Parcului de Troleibuze nr. 3 mun. Chișinău cu privire la anularea ordinului de sancționare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Întreprinderea Municipală „Regia Transport Electric” Chișinău, casată hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 septembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a ț ă :

La 01 septembrie 2015, Perlog Andrei a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Parcului de Troleibuze nr. 3 mun. Chișinău cu privire la anularea ordinului de sancționare.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul nr. 158 - din 01 iunie 2015, a fost sancționat disciplinar cu mustrare și lipsirea de premiu 20 % pe luna mai conform notei la regulamentul de plată, pentru încălcarea pct. 7.15 din Regulamentul cu privire la cerințele de calificare față de conducătorul de troleibuz și ordinea de executare obligațiilor funcționale prin discutarea la data de 24 mai 2015 cu persoane străine în timpul circulației, ordinul respectiv fiindu-i adus la cunoștință în termen de 5 zile lucrătoare conform art. 120 alin. (2) din Codul muncii.

Indică reclamantul că ÎM „Regia Transport Electric” Chișinău conform legii a elaborat Regulamentul cu privire la carnetul șoferului.

La data de 27 mai 2015, în timpul pauzei de masă, de el s-a apropiat șeful rutei nr. 9 și a insistat să scrie explicație vizavi de faptul că la data de 24 mai 2015 (în zi de duminică), a fost observat de șeful rutei numărul 25 purtând discuții cu persoane străine în timp ce conducea troleibuzul.

Sușține reclamantul că dacă ar fi avut loc pretinsa încălcare, persoana care a depistat încălcarea, conform pct. 9 lit. b) din Regulamentul cu privire la carnetul

șoferului de troleibuz, urma să sechestreze taloanele 1, 2 și 3 pentru sustragerea șoferului în timpul circulației rutiere, însă la caz o asemenea încălcare nu a avut loc.

Menționează că potrivit aceluiași Regulament, persoana care a constatat încălcarea este obligat, fără să sustragă șoferul în timpul circulației, să urce în troleibuz, să meargă până la stația terminus unde va explica șoferului încălcarea comisă și va sustrage talonul sau taloanele în dependență de gravitatea încălcării comise de șofer, fapt care în speță de asemenea nu a avut loc.

Relatează reclamantul că activează în Parcul de Troleibuze nr. 3 mai mult de 7 ani, își îndeplinește obligațiile de muncă în limita posibilităților, însă în baza mai multor ordine ilegale emise de pârât i se reține o parte din salariu, fapt ce se răsfrânge drastic asupra familiei sale.

Afirmă că la 11 iunie 2015, în acest sens s-a adresat cu o petiție către pârât, înregistrată cu nr. 16-p, însă nu a primit nici un răspuns.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 93 it. f) și art. 342 alin. (4) din Codul muncii.

Solicită Perlog Andrei, anularea ordinului nr. 158-pr emis de Parcului de troleibuze nr. 3, la 01 iunie 2015, ca fiind ilegal.

Prin încheierea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 10 noiembrie 2015, procesul a fost încetat în conformitate cu art. 265 lit. g) CPC, pe motiv că pârâtul nu are capacitatea de folosință.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 ianuarie 2016, a fost admis recursul declarat de Perlog Andrei, casată încheierea primei instanțe și restituită pricina spre rejudecare în același complet de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 23 februarie 2016, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2016, a fost admis apelul declarat de Perlog Andrei, casată hotărârea primei instanțe și remisă cauza spre rejudecare conform competenței la Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, pe motiv că Parcul de troleibuze nr. 3 nu are statut legal de persoană juridică, iar pârâtul este ÎM „Regia de Transport Electric” Chișinău, care are sediul în sectorul Buiucani num. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 septembrie 2016, acțiunea a fost admisă integral, fiind anulat ordinul nr. 158-pr din 01 iunie 2015, prin care lui Perlog Andrei, conducător de troleibuz, i-a fost aplicată mustrare cu limita de premiu 20% pe luna mai, conform notei la regulamentul de plată, pentru încălcarea pct.7.15 din Regulamentul cu privire la cerințele de calificare înaintate față de conducătorul de troleibuz și ordinea de executare a obligațiilor funcționale prin discutarea cu persoane străine în timpul circulației pe data de 24 mai 2015.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, a fost admis apelul declarat de ÎM „Reia Transport Electric” Chișinău, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei au reținut că în speță abaterea disciplinară admisă de Perlog Andrei și pentru care acesta a fost sancționat se confirmă prin nota informativă din 24 mai 2015 a șefului de rută Iachim Vasile și nota de serviciu din 29 mai 2015 a revizorului RSC Demian Gh. Aceștia din urmă fiind persoane abilitate prin Regulament cu împuterniciri de a constata și a cerceta abaterile disciplinare comise de conducătorii de troleibuze în timpul circulației rutiere.

În context instanța de apel a considerat că sancțiunea aplicată lui Perlog Andrei prin ordinul contestat nu este una pecuniară, și se atribuie la sancțiunile disciplinare

prevăzute expres de art. 206 alin. (1) din Codul muncii, iar faptul că pe lângă sancțiunea disciplinară, angajatorul a dispus și reducerii primei pentru luna în care reclamantul a comis abaterea, nu poate fi apreciat ca o încălcare a cerințelor art. 206 alin. (3) din Codul Munci, care interzice aplicarea amenzilor și altor sancțiuni pecuniare pentru încălcarea disciplinei de muncă.

Sub aspectul dat instanța de apel a mai menționat că, acordarea premiilor este una din măsurile de stimulare a salariaților, acesta fiind un drept al angajatorului, dar nu o obligație, drept prevăzut expres de art. 10 alin. (1) lit. c) Codul muncii, mai mult că, potrivit regulilor generale, aplicarea sancțiunii disciplinare are ca efect lipsirea de premii sau reducerea cuantumului acestora pentru perioada în care s-a comis încălcarea disciplinară, fapt menționat expres în art. 211 alin. (3) Codul muncii care stabilește că în interiorul termenului de validitate a sancțiunii disciplinare, salariatului sancționat nu i se pot aplica stimulări prevăzute la art.203.

Totodată a relevat instanța de apel că nu corespund realității invocările lui Perlog Andre cu referire la faptul că prin ordinul de sancționare i-a fost reținut ilegal o parte din salariu, deoarece ordinul prevede doar reducerea mărimii primei pentru luna mai 2015.

La data de 24 mai 2017, Perlog Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, menționând că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului și a aplicat eronat normele de drept material, fapt ce a dus la emiterea unei decizii neîntemeiate.

Menționează recurentul că intimatul contrar prevederilor art. 118 alin. (1) CPC, nu a prezentat careva probe ce ar dovedi cu certitudine discuția purtată de el cu alte persoane în timpul deplasării cu troleibuzul.

Iar, instanța de apel, ignorând prevederile art. 118 alin. (4) CPC, care statuează că în cazul nerespectării prevederilor legii privind legalizarea probelor ori al pierderii unui document autentic, efectul defavorabil al nedovedirii afirmațiilor referitoare la circumstanțele de fapt ale pricinii va cădea asupra părții sau altui participant la proces care a avut posibilitatea și care trebuia să se asigure până la judecată cu probă veridică fără a suscita îndoieli, a stabilit vinovăția dânsului în lipsa probelor veridice, fapt ce a condiționat crearea efectelor juridice nejustificate în favoarea intimatului punându-l pe el ilegal în dezavantaj.

Astfel, consideră că instanța de apel prin crearea efectelor juridice favorabile nejustificate a încălcat grav art. 21 din Constituția RM, și întrucât vinovăția dânsului nu a fost dovedită în mot legal, iar intimata nu a oferit nici o explicație plauzibilă cu privire la imposibilitatea prezentării probelor veridice în vederea confirmării vinovăției, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu menținerea hotărârii primei instanțe

La 14 iunie 2017, în adresa ÎM „Regia Transport Electric” Chișinău a fost expediată pentru cunoștință copia recursului declarat de către Perlog Andrei cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, ÎM „Regia Transport Electric” Chișinău nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referințe în termenul stabilit.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum denotă din materialele cauzei copia deciziei instanței de apel din 23 martie 2017 a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv recurentului Perlog Andrei la data 03 aprilie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire ce se conține la dosar cu nr. de ieșire 4011-4 (f.d. 170), totodată actele cauzei nu conțin careva date ce ar confirma și recepționarea acestora de către destinatari.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 24 mai 2017, împotriva deciziei instanței de apel din 23 martie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Perlog Andrei este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Perlog Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Perlog Andrei asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Perlog Andrei ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Perlog Andrei se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valentina Clevadî

Judecătorii

Luiza Gafton

Tamara Chișca-Doneva